

סמי ברדוגו

סיפור בריכה

אנחנו עומדים בשני טורים לפני השער האדום. ילדה רכה ובלונדינית לצידי. היא לא נרגשת כמוני על השעה הקרבה. חג שבועות נגמר והקיץ נותן סימנים ראשונים. לוקחים אותנו ללמוד לשחות. מובילים אותנו אל הבריכה של הכפר. לשם צריך לנסוע. השעה כמעט עשר־וחצי בבוקר. באחת־עשרה וקצת נצטרך לעמוד בתוך מים ולהקשיב למדריכה עם כתפיים רחבות. לפני יומיים עשו פיצוץ גדול במדינת עיראק. סביבנו לחושים על המבצע החשוב. אנחנו רוצים שרק יפתח השער. צריך להתכונן עכשיו למשהו שלא היה. עוד לא למדתי לעשות תנועות בעומק. יש בינינו מי שנראה מוכשר מאוד. אני מסתכל אחורה ועובר על ראשי הילדים. קשה לדעת מי מיוחד כאן. גם שערותי צהובות, אולי הבולטות ביותר בשני הטורים. אנחנו בכיתה החמישית ועדיין אינני מפחד. גופי יכול להיחשף והחדשות שמביא חינוך בית הספר מעוררות התרגשות.

מבעד לשער הסגור אנחנו רואים את האוטובוס מפמפם בציפייה. כולנו מבקשים כבר לעלות, עורגים לתנועה האחרת שתיקח אותנו בנסיעה קצרה אל מים בצבע תכלת צלול. אין מקום מופלא יותר שאפשר להגיע אליו. בריכה, כמה טהורה המחשבה המרובעת והפשוטה שמים יש בה בסך־הכל. מתוחים ומצוידים כולנו. תיקים עם מגבת ובגדי־ים של בנים וכנות על גופינו. זאת מולי מותחת חזק יותר את החוט הוורוד של המשולשים ועושה פרח בצוואר. לי הכל מוכן מתחת למכנסיים הקצרים. חֶלֶק אהיה כמו כל הבנים האחרים שעומדים ממושמצים כמוני. עדיין יושבת עלינו הוראת המורים וקרני השמש מעצבות את רגלינו ונפשנו. מתישהו, בסוף השיעור, נתערבב. בינתיים אנחנו מסודרים וקפוצים. ואנחנו רוצים לשיר.

הורים גם נתנו שטר כסף שנקנה גלידה. מרשים לנו לבזבז מעט מאוד. פה הכל מתחיל למעשה. אבל מתי תבוא כבר המורה ותפתח את השער? מי ייתן לנהג האוטובוס את האות להכניס מפתח ולהפעיל מנוע? אולי ההתרחשות של עיראק

מעכבת אותנו אל הבריכה. גם אם חשוב מה שקרה שם, אז לנו דאגה אחרת על השעה המתחסלת. תנו לנו לשיר כבר בדרך הקצרה אל הכפר. עשר דקות ורבע שעה נמלא את גרונונו בחמישה שירים ויותר. כולנו בקולות גבוהים. אני השני בשנתון ועברתי מזמן את עשר. הבנים האחרים מפותחים ממני ומתחילים לחרוג בצלילם. שניים מהם מדברים על צבא ורובה, וגם כדורגל ודשא והסקנָה שכתוב מקדימה על האוטובוס הרוטט. היכן הם עומדים בסדר השורות? הילדה שאיתי כל־כך טובה. גם אני מאורגן כמוה. לבר דאגתי להיות כזה.

לפתע, בראש הטורים, ניצבת המורה שלנו. היא בודקת אותנו במבטה, חיילים טובים שלה, שעוד שנה ייצאו מהחצר המופלאה הזאת ולא יחזרו. היא זקופה ושערה קצוץ. חולצתה נמתחת והיא אינה לובשת חצאית. עינינו נישאות אליה. תני מלה אחת, אהובתנו היקרה. אמרי לנו משפט שלם והוציאי אותנו אל הדרך הרטובה, די, אי־אפשר עוד שיחזיקו אותנו קטנים ונסערים מתחת לעצים חלשים, כשהשמש מבקשת לבשל אותנו, רגעים ספורים לפני שנזרוק את עצמנו לתוך הרטיבות. והיא יונקת את בקשתנו ויודעת שיגיעו עליה ימים קשים יותר. כמה שהמורה יפה ואיך אפשר שתיהרס צורת הגוף הנדרכת, העיניים הבהירות והקול שלעתים הוא כועס ומריר, אך בדרך אל ביתנו, כשמסתיים יום הלימודים ואנו נשרכים אחריה, קולה עדין כמו אמא לא אפשרית, דומה לנגינה שפורטת את הריש בסגנון בולט, כאילו רק בה היא משתמשת ואומרת ילדים, ירְדים יקרים אתם הרי לא שלי ולא שְרִי ורוח חייבת לרומם אתכם רק קדימה ורְדִימָה ורְרִימָה ורְרִימָה.

אבל המורה נעלמת. היא לא באה איתנו לבריכה. שניים מבוגרים, איש לא מוכר ומורה לא שלנו, תופסים את מקומה. הם מרימים רעש ביניהם ואנחנו בעקבותיהם, זזים בין הרגליים. יש לנו המולה בלב ונדמה שמראות הכפר מתקרבים אלינו. האם אנחנו טועים? האם עושים בשבילנו מהלכים? המורה הזרה אוחזת בידית השער. המבוגר השני זורק משהו על עיראק. הילדה שאיתי צוחקת. אני רוצה להעתיק את צחוקה ולשחרר קולות. גם לי לא חשוב הפיצוץ הגדול של הגרעין. האם טוב קרה שם או רע? אנחנו לא עושים שום דבר שאסור. גם הנהג והשפם שלו הלכו לקדמת האוטובוס. ידיו עדיין לא על ההגה אבל עיניו, נדמה לי, מבשרות את הדקות הבאות. הוא מבין שאי אפשר להחזיק אותנו יותר. הלוואי והיה מתרגש כמונו. פעם ראשונה שיעור שחיה במקום חדש ונקי. אנחנו ילדים שנמצאים קצת אחרי האמצע, עוד לא מסיימים את היסודי, עוד לא ממש גומרים את השנה ודוחים את קבלת התעודה. עושים לנו נפלא עכשיו, מרחיבים לנו את הנפש בספורט מגרה, נותנים לנו פינוק לא ייאמן.

אנחנו לא מרגישים שמרמים אותנו. שוב אני סוקר את הראשים אחורה ומעט קדימה. יש בתוכנו שלוש בנות גבוהות במיוחד ורזות להחריד. פניהן לא עליזות. מה מפריע להן עכשיו? הקלקול עוד לא הומצא בחצר בית-הספר. מימין אני רואה את גן הירק ששתלנו בסתיו עם מורה לחקלאות. מרגלית קוראים לה והיא צולעת ברגל, לובשת מכנסי ג'ינס רחבים מאוד ושערה שחור יותר מהעורב שפעם הסבירה עליו. גם על שיטות הגידול הקטן היא לימדה אותנו. אפילו מחברת היתה לנו עם שורות ועטיפה של כיתה רביעית. עדיין, כמו כולם, ביקשה מרגלית שנכתוב בעיפרון. מילאתי רק עמוד וחצי במחברת. האות גימל תמיד בלטה עליה. אולי בגלל שהיא מדגישה לי את העקימות שיש במרגלית ששופעת בדיבור על שדה ופרחים. בסוף השנה יצאתי עם המחברת לקיץ ותלשתי את הדפים הלא משומשים. כל-כך קטן הייתי ובכל-זאת שיחקתי איתם והעמדתי פנים מול מבחנים שהמצאתי.

אני מסתכל על השיחים ליד הגדר. תיכף נהיה מעבר לה. ממש, ועוד רגע רגלינו כבר לא יעמדו ואפילו ירוצו לתוך הסְקַנְיָה של שנת שמונים, הרי לא נוכל להתאפק. האדמה לפני כמעט מעובדת. זה לא כפר כאן וגם לא עיר, אבל אנחנו מתאמצים להיות טבע. בגלל זה שומרים על ערוגות. יש אחד מבוגר שנותן בהן מים כמעט כל יום. אני רואה אותו מאז הכיתה הראשונה. כמה נמוך הייתי אז והוא רזה וארוך עם חיים גמורים כבר, משומש בכל הזמן שלו, האיש הזה שלפעמים באמצע השיעור נכנס ומוסר תה בכוס זכוכית למורה היפה שלנו.

ערוגה זאת מלה נכונה לנו. המציאו אותה לילדי הכיתה החמישית. היא מזכירה לנו עוגה שחורה עם ציפוי שוקולד נוזל וסוכריות מפזורות. אצלי ביום-ההולדת הביאו לכיתה עוגת תפוזים ופיזרו עליה אבקת סוכר. גם אותה הסכימו החברים לאכול ואפילו שברו בשיניים את העוגיות הארוכות שהבאתי מהבית כתוספת. בכיתה השלישית עשינו לכל האימהות כדורי שוקולד מגולגלים על קוקוס. הזמנו אותן בערב למסכת מרגשת של שירים נקרעים ושפתיים מנשקות לחיים. אחר-כך, כל תלמיד יצא עם אמו בחושך ועבר את השער אל הבית הפרטי. רובנו ירדנו בירידה, היו כמה שפנו שמאלה והמשיכו ישר לרחוב הראשוני ולבתים הוותיקים.

עכשיו כבר מתחיל להציק לנו. רק שלא יבטלו את הכפר ואת הבוקר הזה. הבריכה מחכה לנו ואנו כמהים אליה ומוותרים על הכריך עם הגבינה והבצל הירוק בתיק. רעבים אנחנו למשהו אחר. בואו נשמור על השקט. כדאי שנמשיך להיות הטובים, הרכים, המנומסים של הגיל הנמוך. ואז העיניים שלי נוסעות שוב אל הערוגות שסביב העצים הדקים. ניכוש העשבים ניכר היטב, גם ליד

הירקות שלא קטפנו. מרגלית הכריחה אותנו רק לטעת ולנקות אבל לא לקטוף דבר. עכשיו חובה להשקות יותר כי השמש הופכת לתמיד בחודש הזה. אני רואה שאין דאגה, האדמה לחה ואנחנו עדיין שמורים כמוה. רק האקליפטוס הרחוק יותר חי בעצמו. הוא לא צריך אותנו, תקוע ומרומם ולבי לא יוצא אליו כעת. הוא יישאר כאן בזמן הקרוב, גם כשנעבור את השער ונטפס במדרגות אל מושבי האוטובוס. הצהלה מתגברת על כל דבר ונוטשת את הגזע והעלים המרהיבים. יהיה לי עוד זמן קצר לחזור אל האבא הזה של האדמה ושל החצר המתעוררת, שתיכף תהיה סוערת, כשייצאו עוד תלמידים וכיתות להפסקה השוכבה.

אבל אנחנו רוצים את השקט של החצר ואת הגלים המלאכותיים של המים המחכים. ברקע של השעה יכולים לומר שוב עיראק ומבצע. ייתכן שאפילו מדברים על זה ולנו לא משנה דבר. העניינים שוקעים בראשנו והבוקר המיוחד משתלט על ההפרעות. והנה חורק השער. כולנו שותקים עם הזמזומים. האיש פותח את הברזל האדום כלפי חוץ. אני מיד מסתכל על הנהג והוא שם יד על ההגה. הבלונדינית שלצדי מביטה קדימה. היא מוכנה. אני מחקה אותה. זזים, נוסעים, הולכים, לבריכה. כל ילד זורק מלה אחת. יותר אי-אפשר לדבר. מלה. לא. יותר. עכשיו. זה. קורה. אנחנו. ילדים. אל. הכפר. באוטובוס. בשיר. שלנו. כולנו. כאן. לא. שם. בואו. יש. דרך. מתחילים.

סנדלים וכפכפי-אצבע, רגליים קצרות ומעט ארוכות, עור לא פצוע ולא מסומן, כל אלה מטפסים בבהלה מוגזמת את מדרגות הסְקִינְיָה, נוהרים פנימה אל הספסלים. אנחנו צועקים. שיחררו אותנו ואין פיקוח בדקות שבין השער האדום לבין חלונות האוטובוס. המורה והאיש מנסים להרגיע. הם בודקים שאין סכנה. אף-אחד מאיתנו לא נפגע. כולנו שומרים על עצמנו בגלל הבריכה. לא ניכנס אליה חבולים. לא נלכלך כחול באדום. כל ילד דוחף מעט את זה שלידו, הבנות נדחקות יותר, חלקן מרימות מרפקים ומראות את כוחן. אבל הן לא הורסות את האחדות בקולן הצווחני, הרי קולות כולנו דומים כל-כך. זאת הכיתה החמישית המוצלחת ביותר. אני רוצה חלון לידי אבל הכל נתפס. רק במעבר ובספסל הקדמי הארוך נותר מקום. אני הולך קדימה ומחייך לילדים המאושרים. הם מתיישבים נגדי ומתרוממים כמו במקפצה.

איזה מזל יש לנו. השמחים ביקום. לא שברו לנו הבטחה ושיעור הבריכה הראשון יתחיל. אחריו יהיו נוספים ואולי יבחרו מצטיינים. לא אהיה אחד מהם, לעולם לא אעמוד בראש סולם. קצת לפני ההצלחה אני שוקע, לא בדיוק מאה בציונים ובתעודות השנה. אבל טוב כך ורשות פדגוגית תמיד מעבירה אותי הלאה. אינני נשרך, שְכָלִי לא מפגר וגובהי הוא הממוצע המושלם. כיתתי האהובה

סופגת כמוני. דרוכה ומתיישבת, מכסה ספסלים, וזוקפת ראשים, מוסיפה פמפום למנוע הֶסְקָנָה החדשה. כזאת היא הקבוצה שלי בכיתה החמישית והבוגרת, סיימה מזמן את הרביעית והחלה לומדת כבר שנתיים שפה אנגלית זרה. בשנה השישית נדבר על זמן עבר. אני כבר יודע שצריך לשים אותיות אי די בסוף הפעלים. תלמיד אחד סיפר לי שיבחנו אותנו על הטיות, ישימו לנו קווים ריקים ויבקשו שנשלים את הנכון.

בעברית לא דורשים את זה מאיתנו. אנחנו טובים בה גם ככה. ובכלל עכשיו, מה צריכה הכיתה שלי יותר מזה? המורה האחרת מתיישבת בספסל הארוך כמוני, אך היא בפינה ולא צמודה אלי. יש בינינו רווח של שלושה תלמידים לפחות. הלב שלי רוכב. כולנו לא רוצים לחשוף את התדהמה. מבוגרים נותנים לצעירים לעשות כֶּף בתוך החינוך השמרני. הם לא רואים את זרם הקול האמיתי שלנו, ונדמה לנו שאנו מרמים אותם ולא רוצים שיקבלו החלטה הפוכה. אי אפשר כבר לעצור את הנסיעה המתממשת. אנחנו באמת נגיע אל הכפר, ניכנס בתוכו בכביש פתלתל ונראה מהחלונות את חומת הבריכה. כבר אז יעלה לנו ריח באף. מים יש להם ריח ברור, מים של בריכה אפילו חזקים יותר. הם אלה שבעצם מסמנים את ראשית הקיץ. עוד חודש יהיה חם אבל לא נישרף ולא נזיע יותר מדי. בבית שלי אשכב מדי פעם על הרצפה ואתקרב. הורי יוציאו מאורר גבוה שיפעל בעיקר בצהריים. לפני הארוחה אצא למדרכה ואשב תחת הצאלון ששולח ענפים מהחצר שלנו. יהיה לי צל דליל אבל קרירות משובחת. על המדרכה עוד אראה את תלולית החול ואתפרש לידה. חול ים צהוב ואבנים קטנטנות יידבקו לי בירכיים. אני לא יודע מי דואג להביא את החומרים האלה למקומנו. כך אנחנו מתקרבים לטעם המלח והשמן של המים הפראיים.

אך כמו כולם אני רוצה כבר את הבריכה. אני מעדיף אותה מכל. כמו דולפין קטנטן בא לי להיות בתוכה, כמו הסימן של המזל האחרון שקובע לי להיות המבוגר הראשון בשנתון. אין משמעות לכך בקרב הכיתה המאוגדת שלנו. קדימה, בואו נוזז כבר. יאללה, אל הכפר הקרוב כלי־כך. נכון שלא תעצרו אותנו עכשיו. גם לא עיראק תחבל במשימה. יש לנו כוננות אחת בלב ואנו דוחים כל עבודה אחרת. חודש אחד בלבד ונסיים את השנה, ובמהלכו עוד יבחנו אותנו בחשבון ובעברית. יקבעו לנו קבוצות אלף בית וגימל וידרגו לנו את הכישרון הלימודי. שמעתי שבעברית ישאלו על סיפור של שלום עליכם. נדמה לי שקוראים לו הזקן. אין לי ספרים שלו בביתי. לא אוכל להתכונן לבחינה החשובה ומה שאקבל בקרוב יהיה הפתעה שלמה. באנגלית קוראים לזה אנסיין. גם את זה אמר לי אותו חרוץ מהכיתה השישית. הוא יצליח לאורך כל השנים

שלו. גם כסף לא מעט יש לו במשפחה. טובה ושורשית המשפחה שלו למרות שהוא יורד כמונו בידידה ולא ממשיך על כביש בית־הספר ברחוב הוותיק. רעש המנוע קרוב אלי יותר. נדמה לי שהוא משמיע קולות חדשים. נוז סוף־סוף? אני לא פונה אל הנהג והשפם. יש בו משהו ערבי. בתוך האוטובוס כולנו נקיים. עוד מעט נהיה ממש מצוחצחים בגלל המים. לא הבאנו משקפות. נדאג לעצום עיניים מהכלור הצורב. המדריכה הרחבה תלמד אותנו לנשום נכון. שני ילדים הביאו סנפירים כחולים שבולטים בתיקים שלהם מאחור. מכאן נראה כאילו יש להם כנפיים מפלסטיק. אבל הם רק שניים והם יותר דומים לרוב, וגם אותי הם מזכירים. אם לא היתה איתנו המורה אז היינו עולם בלי הבדלים. האיש המבוגר השני נכנס לשבת ליד הנהג. הם מדברים ביניהם ואולי עיראק חוזרת להיות רצינית כל־כך. איזה יום חשוב מצאה לה המדינה דווקא עכשיו. מה היא כבר עשתה בחודש האחרון של הלימודים שלנו. כבר היה שבועות והבאנו ביכורים בסלים של קש. אמא שלי גם דחפה לי חציל שמן. אמרתי לה תביאי פירות, אפרסקים לבנים ושזיפים אדומים, אבל היא התעקשה שחציל הוא חלק מהחקלאות. בדרך לבית־הספר השמש פגעה בו והוציאה ממנו גוונים של סגול. הסל שלי היה יפה והתלמידים לא אמרו מלים קשות. הבנות בחרו לדבר רק עם עצמן.

יש לנו אחת שגית ואחת ענבר. שתיהן נמצאות איפשהו באמצע האוטובוס. הן יושבות ביחד, רוזת בדיוק במידה הנכונה. חברות הכי טובות שתיהן. כל המורים אוהבים אותן, אף־פעם לא בינוניות ורק טוב מאוד שומעים עליהן, בעיקר בשיעור מולדת כשעשו שושנת רוחות מדהימה ומקורית. אבא שלהן עזר אחר הצהריים וחיבר איתן עץ וקרטון ביחד. צפון־מערב ודרום־מזרח עפו להפליא בין האצבעות שלהן. גם בתורה של ספרי שמואל א' וב' שגית וענבר בקיאות. בכיתה השלישית נדמה לי שאהבתי אחת מהן. עד היום אני מושך את כוונת האהבה שלי. עוד שנה אבקש להיות חבר שלה. אולי אנשק אותה מאחורי פח זבל ענק. בגיל עשר וקצת אינני יכול לגשת אליה ישירות. בינתיים אפשר להתנהג לידה רגיל. ככה מאוד נוח לי, בלי ענייני הלב ושליחת ידיים אל גוף זר.

גם במים נוכל להתנגש חופשי. לא רק בבנות אפשר לגעת. נעשה משחקים בין כולנו ונתערב ברגליים, נרים צהלה ונקרא לכיתה החמישית שלנו המלכה. נכריז עליה שוב כאלופה. אנחנו הקבוצה הכי טובה שיש. תראו את אהבתנו. תסתכלו על החיבורים ביננו. אולי רק אחד נבדל בכיתה שלנו, אבל הוא ממילא לא כאן. הקיצוני הזה מתולתל מדי וגר בישוב שונה. נדמה לי שרק עם סבתא

ששמה מטפחת ראש צבעונית. יש לו אח גדול מדי, בעצמו כבר אבא עם ילדים. מוזר הילד הזה שנפל בטעות לכיתה שלנו. הוא גם לא לומד דבר ואפילו מורתנו היפה לא מבחינה בו. היום לא תהיה לו בריכה. אנחנו נישאר מושלמים בלעדיו. אין לנו מתחרים כרגע. הכיתות האחרות לומדות על כיסאות ואנחנו כבר מחוץ לגדר. אותנו בחרו ולא אותם. זאת שעתנו היפה ואנו לא מרגישים שתיגמר.

למבוגרים יש שעון ביד. אצלנו אף-אחד לא מסתכל על זמן. רק עשר דקות עברו, או שאולי שעה שלמה וכבר אחרי אחת-עשרה, ושעת הבריכה תסתיים לנו, וגם המדריכה תיעלם, ואולי עברו שעתיים וצהריים כבר בפתח, אבל איפה רעש ההפסקה? אלה הדקות הראשונות של בלכול חיי. כאן מתחילה המשמעות להתפרק. קצוות קצרות כמו שערות דקיקות שנובטות על העור בין הרגליים. וגם המורה מזיזה ראש לאחור. היא מסתכלת על השניים, הגברים, ולוקחת מהם הוראות. היא מבינה אותם. אני מבין רק את חברי היקרים. אחד איתן, אני קורא לו סתם. המורה הזרה מהפינה מיד משתיקה אותי. לפתע עולה במדרגות מורתנו המבורכת. כולנו דוממים. יש לנו אהבה בלי סוף. ילדים, היא אומרת, התנהגו יפה ושימרו על עצמכם. בוודאי שכך נעשה. לא נפר מלים שלה. אני מאחלת לכם לימוד מהנהגה ונסיעה טובה, היא ממשיכה ומסתכלת רגע על המורה היושבת, מהנהגת אליה בראש ושולחת מבט אחרון עלינו. כולנו רוצים לקום אליה ולעטוף אותה. הלשון והעור של מורתנו משקה אותנו חום. רק אנחנו זכינו לאשה הזאת. אם היתה לנו גם בכית איך היו נראים חיינו. מורתנו יורדת ואנו מביטים בה עומדת על המדרכה. לא ריש ולא דלת נשמע יותר. גם לא זוהר ועור מתוח ובגדים מגוהצים שאין בהם אפילו חציאת אחת. היא נותנת סימן של משהו ופתאום זו האוטובוס.

כולנו נבהלים מטוב ופחד. לא אמרנו להתראות ואנחנו נפרדים מהמורה. כבר עברנו עשרים מטרים מהשער האדום. יש תנועה בגלגלים וגם במרכז העצמות שלנו. הסְקָנִיָה נוסעת נפלא. שלושים תלמידים היא סוחבת בקלות. מישהו אומר משהו על קמ"ש. אינני מבין אותו. ייתכן וזה קשור בתחום המספרים, ואני הרי מעט מוגבל בהם. בוודאי יקבעו לי קבוצה שתנים בשנה השישית. ממנה זה ימשיך לשביעית ולשמינית. אני לא רוצה לחשוב על המקום ההוא. כרגע אנחנו לקראת עזיבה. אט-אט נרגעים הקולות. המורה ואנחנו מוודאים את הכביש המוכר עדיין. פחות ממאה מטר ונהיה מחוץ למקומנו. זוהי הדרך אל הכפר. בתוכו נמצאת הבריכה המופלאה. איזה מתח עושה לנו הנסיעה. הנהג המשופם ודאי רגיל בזה. רק לא להביט בו. כולם רואים קדימה ואני רואה אחורה. ככה הדברים לא נעלמים לי, רק מתרחקים.

הסיבוב החוצה מביא את התנופה. מהר יותר נוסעת הסֶקֶנְיָה ולנו מגיע כבר שיבוא הסימן. לשיר. עכשיו לשיר. לשיר אנחנו רוצים. לא סתם מחנכים אותנו בשיעורי זימרה. בשתי שורות אנחנו עומדים בנים ובנות ושרים על הגלבוּע ועל הכרמל. קודם קוראים את השיר ואחר־כך מקשיבים לרוסייה שמביאה גם כלי נגינה. לפעמים אנחנו חוזרים לכיתה ומפזמים את המלים לעצמנו. כולנו פותחים פה, ואפילו שני בנים נועזים לא מעיזים לשתוק. ועכשיו הלב רוצה לשיר ולראות את כל ילדי הכיתה שמחים. בכיתה החמישית זה כל־כך מותר לנו. המורה הזרה עדיין לא נותנת את האות. אם לא תידבק לנקודה הזאת בזמן, אולי נפסיד את הגל. לשיר. לשיר עכשיו בבקשה. הצלילים מזדקפים בגרון. הלחץ מבקש לפרוץ. המלים כבר נאמרות בראש. בעל־פה אנחנו אלופים. שיננו וחזרנו את השיר האהוב. שלוש בנות זוות ופתאום אחת קמה. הנה היא מבקשת לתת את הסימן הראשון. המורה הזרה צועקת לה לשבת. הכיתה שלי לא מבינה אותה. התלמידה מתיישבת וכולנו מרחמים עליה מעט. הכוונה שלה עברה אלינו. בא לי להיות הראשון. השיר על לשוני. האומץ עוד מלא בתוכי. אינני מתבייש בעצמי. רק עוד שנה וקצת ואתחיל להיעצר.

ואז אני פותח את הפה מול התלמידים. הם לפני מוכנים לָרַע, ולידי בספסל הראשון עולה קול של תלמידה 'אדם חוזר וקציר יומו', ומיד אני מצטרף 'צנוע הוא ודל', ומחצית הכיתה 'ועל גבו צרות החול', והשאר עם כולנו, 'עומסות לו כמגדל'. וזהו, אנחנו שרים, אנחנו מזמרים את יפי המלים, וככה נדמה לנו שכתבו אותן בשבילנו, את שתי עיניה של בתו, וזה הבית הראשון, וכולנו גומרים אותו וזורמים אל הפזמון, אל השיר ואל הללויה, והעיניים נודדות החוצה ומקבלות את הדרך, נגיע אל הכפר בקול והבריכה רק תשפר אותנו, ובבית השני אנחנו ממשיכים, ללא זיוף וללא צרימה, כולנו תואמים, 'בונה אדם את בניינו מהבל וקלפים', תלמיד אחד אומר אבן וקלפים ולא מתקנים אותו, אי־אפשר כי חייבים שוב את הפזמון, הללויה בכל העיר, הללויה קולנית בתוך האוטובוס, ואין לנו אמא ואבא, ולא מורה ומדריך, רק אנחנו כאילו עפים ברוח שתיכף תשים אותנו על מים, ונשוט במ עם רבע שעה קפואה, שתהיה בה שמש כמעט בשיאה וצחוק מבטן לא רכה.

ובית שלישי רוצה לקרטע. יש בנים ואפילו בנות שרגע לא זוכרים. אני מיד שר גבוה יותר, ועוד כמה כמוני מושכים את הנתקעים, 'פרושים ימי לפני האל', אנחנו מביטים בעיניהם ומוסרים להם את עצמנו, קחו את החבל וזיכרו כמונו, תהיו קשובים כי זה תיכף הסוף, והם באמת כאלה המפגרים החלשים, כי הנה הם מצטרפים אלינו וחוזרים אל הקצב הקודם, 'אנעל בשקט את חיי', כולנו כבר ביחד, 'ושיר חדש צעיר וחי', עולה אל גג הסֶקֶנְיָה ומשחרר את נשמתנו אל פתח הכפר, ובפזמון האחרון מרגישים את הירידה. מישהו אפילו מפסיק לשיר ומחפש את חומת הבריכה. רובנו עדיין הללויה ולי יש חשק לשיר נוסף.

אבל זהו הכפר. הנהג נוסע לאט יותר ורעשים מוזרים יש בינינו. נגמרה ההתרגשות ובא המפגש. המורה הזרה מזדקפת ומבקשת מכולם להישאר ישובים. התיקים שלנו נצמדים לידים. באמת שהכפר יפה. הוא אחר מהמקום שלנו. יש פה מעט אנשים ובתים רק בגג רעפים. החצרות לא מגודרות. חברי איתן קולט את שלט הבריכה והחץ. הוא צועק הנה לבריכה הגענו. ליבנו דופק חזק יותר. הסקנייה עוצרת. המנוע משתתק ושומעים מקדימה שאריות רדיו וצפצוף חדשות. אחת עשרה ממש עכשיו. פעולת הגרעין מחוץ לגבולות המדינה, אומר הקריין ופתאום ככה הרדיו.

עצרנו. שתקנו לגמרי. ישבנו וראינו את המורה יורדת ראשונה. שגית וענבר מחייכות באמצע. הן כבר מתות לרדת. הכיתה מחכה והאיש האחר שהיה ליד הנהג מצטרף אל המורה. הם עומדים על שביל לכן. מול החומה והשלט אנחנו לא יודעים מה לעשות. היא כאן. היא פה. הבריכה והשיעור והמורה עם הכתפיים. היא תלבש בגדיי שלם בצבע כחול כהה. העור שלה יהיה שזוף במידה טובה. אני מסתכל על כיתתי האהובה ומנחש את המצטיינים של המים הרדודים והעמוקים.

'אפשר לרדת', האיש אומר מפתח הדלת, 'אבל לאט לאט, אחד אחד', אומרת המורה הזרה מאחוריו. וככה אנחנו. כמעט לאט לאט, לא בדיוק אחד אחד, יורדים אל השביל ומוציאים אבק ומשם ממשיכים אל שער הכניסה הירוק, עוברים אותו בלי לשלם ויודעים שהמבוגרים אחרינו. ואני לא ממש בסוף, יש עוד כמה לפני בתוך האוטובוס. כמוהם אני שם את התיק צמוד לכטן ומתחיל לרדת. בלי ברירה אני מסתכל על הנהג. הוא מעביר יד על השפם ומסתכל עלי חזרה. הוא החשוד שלי ואין למי להגיד את זה. הכיתה מתבלגנת לגמרי ובחוץ אני לא תופס אותה. גם אני עובר את השער הירוק ורואה את המים. בריכה נפלאה בצורה של ריש. אין הרבה שוחים. אני מתקדם אל הדשא. כיסאות הנוח פזורים ברזרבה. חלק מאיתנו כבר בלי בגדים. אני מוריד חולצה ומושך מכנסיים קצרים. עדיין הילדים מפוזרים. גם את המורה והאיש אני לא רואה. המים הכחולים בולטים במקום הזה. הם עושים לנו משיכה מטורפת. אני הולך מהדשא ומתחבר לשביל המרוצף, עובר את הטוש היבש ורואה כמה ילדים נעמדים ליד גדר מרשת. הם מקפצים במקום ומחכים למים, ואני לא יכול כמוהם ולא רואה את המדריכה, ואין שלט הצלה ואין מלים של הסברה, והרגליים הולכות לשפה ואולי הדג שבי רוצה לדבר, וככה מול העולם אני נזרק לתוך המים, נבלע לעומק המסוים, לא שומע את הצווחות ועוצם עיניים, מאבד את נשימתי ונאבק על הלב שלא יכול עם הזמן הקצר שנותר לו בטביעה הילדותית שלי.